

[Morten Lauge.]

at det bliver en lille øst-vest kamp. Ja, det er beklageligt, og det må vi se at undgå så vidt muligt, men hjælpen kan ikke klares alene af de neutrale lande. Der er så få neutrale lande i verden, der er rige, så de kan ikke klare det alene, og derfor må vi se at få hjælpen givet under sådanne former, at en inddragning af dette hjælpearbejde på højest usmagelig vis i den kolde krig kan undgås. Det er usmageligt i det omfang, det sker, og derfor er det overordentlig vigtigt, at vi gør os klart, at FN's kanalisering er den sikreste og bedste vej, vi kan gå.

Man kan diskutere multilateral og bilateral hjælp i adskillige timer. En hel del af hjælpen må under alle omstændigheder blive bilateral i den sidste ende, for den udføres trods alt af personer. Der er så mange mennesker involveret, at noget bilateralt præg får enhver hjælpeaktion, og jeg tror ikke, vi skal tage alt for tungt på diskussionen om bilateralisme. Jeg tror derimod, vi skal være klar over, at det afgørende er en koordinering og godkendelse gennem FN's organer.

Dernæst kan man undersøge, hvilke områder der skal tages op, og hvor vi skal yde vor hjælp. Der står ikke så forfærdelig meget konkret om det i det lovforslag, vi har til debat, men der kommer jo et og andet frem som hypoteser og muligheder. Jeg tror, vi må gøre os klart, at hvad angår den hjælp, der skal ydes, er det ikke det, man kalder suppekanonen, der skal i virksomhed. Det er ikke en akut nødsituation, hvor man skal komme med nogle sække mel og noget smør, eller for at se det i et lidt bredere perspektiv: jeg tror ikke, vi løser vore øjeblikkelige vanskeligheder med hensyn til overproduktion af bacon ved at sige, at vi kan jo så sende den som gave til udviklingslandene, så har vi gjort vor pligt! På den måde løser vi addeles ikke problemerne, ikke for os selv og heller ikke for udviklingslandene. Noget sådant kan komme på tale en gang imellem under særlige omstændigheder, men i al almindelighed er det ikke en vej frem, det er ikke det, problemet drejer sig om.

Det er ikke engang nok, som man har troet i mange år, at vi åbner læreanstalter for studenter fra forskellige udviklingslande.

I mange tilfælde har vi bare suget noget intelligens ud af landene uden at levere den tilbage; det har tit vist sig at være en ringe hjælp, og jeg tror, at jeg her vil komme tilbage til den formulering, jeg gav problemet her i tinget for et års tid siden, da jeg sagde: de gode og rigtige ideer i støtten til udviklingslandene er i virkeligheden en kostbar vare, de er vanskelige at finde. Det er et svært arbejde. Vi bliver nødt til at tænke os alvorligt om for at finde de veje, ad hvilke der virkelig kan hjælpes; der vil endda blive meget spild undervejs.

Jeg blev meget skuffet dengang, idet den daværende finansminister, den nuværende højtærede økonomiminister, fortalte, at den siddende regering allerede da havde gjort så meget, at der ikke var grund til at nære bekymring. Jeg forstår af det lovforslag, der nu foreligger, at man har tænkt sig om og opdaget, at der er grund til at nære bekymring, og at der skal meget mere tænkning til, før vi når de rigtige resultater.

Vi kommer nu til spørgsmålet om lovforslagets konkrete indhold, og jeg skal begrænse mig til ganske kort at sige, at det er blevet relativt hårdt og vedholdende kritiseret, og at det forekommer mig at være så rodet og så løst i tekst som sjældent set i noget, der har passeret — hvad man må formode — embedsmænd i et lovkontor og andre, der sidder i departementet. Det kan kun læses med vanskelighed og med endnu større vanskelighed forstås; men meningen er, at man foreslår nedsat en kongregation, som skal hedde et råd, og en lidt mindre forsamling på 12-15 personer, der formodentlig dog skal have noget at sige i sagen, og dertil nogle snævre udvalg. Det er meget muligt, at resultatet bliver meget godt, det tør jeg ikke sige, før vi har set på lovforslaget i udvalget, men således som det foreligger for os, forekommer det i hvert tilfælde løsagtigt!

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord til forslaget om at oprette et særligt institut for dette anliggende. Det er jo altid godt at oprette institutter; der er nogle, der synes, at det er noget af det bedste, der kan ske. Det forekommer mig imidlertid, at man må definere meningen med dette institut meget mere klart, før man kan forvente, at det skal „samle hus“. Personlig tror jeg, at det, man skal gøre, meget snarere er at oprette specifikke lærestole f. eks. i tropisk land-